SKANDINAVIENS STJERNE

ORGAN FOR JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Nr. 9	SEPTEMBER 1951	100. årg.

Monumentet med englen Moroni på Cumorah Høj.

SKANDINAVIENS STJERNE

ORGAN FOR

JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Nr. 9 SEPTEMBER 1951 100. årg.

SKANDINAVIENS STJERNE udkommer den 1. hver måned, og abonnementsprisen (incl. porto) er 7 kr. i Danmark og 1½ dollar i U. S. A. Betaling kan ske gennem postgiro 33338 til

Den danske missions hovedkontor, Priorvej 12, København F.

Edward H. Sørensen,
missionspræsident,
ansvarshavende red.

Mary Kaiser,
redaktør.

INDHOLDSFORTEGNELSE:

Fra missionens præsidentskab ... 271
Hvem er mormonerne? ... 272
En engel fra det høje ... 280
Kredslærernes budskab ... 284
Hæderlig afløst ... 285
Kirken køber hus på Nauvoo Tempelgrunden ... 286
Arbejdets evangelium ... 287
Kirken ude omkring ... 288
Efterårskonferencerne 1951 ... 289
Kirke i Randers ... 290
Kvindelig hjælpeforening ... 290
Søndagsskolen ... 291
Ungdomsforeningen ... 292
Primary ... 292
Genealogisk forening ... 292
Fra missionsmarken ... 293

KLOSTERTRYKKERIET

Fra missionens præsidentskab:

Ved hjælp af de samlede anstrengelser hos medlemmerne af Kirken bliver der på en effektiv måde draget omsorg for de trængende gennem Velfærdsplanen. De trængende behøver mad og klæder og brændsel, givet af en venlig hånd, og de trænger til opmuntring. Omsorgen for de trængende er og bør være noget, der angår ethvert medlem. Omhyggeligt planlagte programmer for produktionen er udarbejdet for at imødegå disse fornødenheder. I warderne i Amerika er det et almindeligt syn at se mænd af forskellig profession arbejde sammen tidlig om morgenen eller sent om aftenen på marken eller i konservesfabrikerne uden at tænke på materiel godtgørelse.

Produkterne, der fremkommer ved disse arbejder, samles i lokale lagerhuse, og dér bliver der, under kloge og inspirerede mænds ledelse, gjort brug af disse forråd, som uddeles gratis.

Herren gav os den befaling at elske vor næste som os selv, dette er sandheden om Velfærdsplanen. Det er en plan for det ene menneske til det andet. Vi tror, at velgørenhed og kærlighed må begynde i hjemmet. Kan vi håbe på at være godgørende mod den fremmede, hvis kærligheden ikke har sin rod i vort hjem og i vore grene? I sandhed, der er et behov for dem i verden i dag. Vi trænger i sandhed til at vise mere kærlighed til og påskønnelse af hinanden, og vende vore tanker og vort arbejde mod Herrens ord „Vogt mine får“. På ingen anden måde kan vi virkelig bringe Herrens ord om fred og god vilje mellem menneskene til udførelse.

Arbejdet med Velfærdsplanen i den danske mission er godt på vej. Adskillige projekter er blevet påbegyndt for at kunne skaffe føde til de trængende. De fleste steder har haverne givet et godt resultat og har skabt et godt broderskab mellem dem, som har deltaget i arbejdet.

Det blev anbefalet for et år siden, og vi minder Dem igen om det, at De, når som helst det er muligt, lægger en dåse konserves til side til fremtidigt brug. Gennem de lange vintermåneder, når vore udgifter bliver større, vil disse ekstra dåser med konserves og frugt være en velsignelse for os.

Ingen historie om Velfærdsplanen er komplet, hvis man ikke omtaler den vigtige del, som udføres af Kvindelig hjælpeforening, og den værdifulde støtte, den yder til programmet. De Kvindelige hjælpeforeninger i hver gren har nu påbegyndt et program med at reparere og forny brugte klæder, som er blevet sendt hertil fra søskende i Amerika. Vi beder indtrængende vore søstre om at hjælpe til med dette program og give af deres tid og deres bistand til det store arbejde ved at deltage i arbejdsmøderne og give en hjælpende hånd. Vi ønsker også at takke dem og alle vore brødre, som hjælper med på en eller anden måde ved velfærdsprogrammet.

Vi beder, at begejstringens ånd må smitte blandt vore brødre og søstre, så vi alle gør alt, hvad vi kan, for at fremme velfærdsprojekterne i grenene. Ikke alene ved at give af vor tid, men lige så vel af vore midler. Det er vort alvorlige ønske, at velfærdsprogrammet her i den danske mission, efterhånden som månederne går, stadig må gå fremad og med det også den åndelige tilstand hos vore søskende og venner.

Missionspræsidentskabet.

Fortsat artikel:

„Hvem er mormonerne?"

Til trods for disse løfter tog guvernør Ford om morgenen den 27. juni til Nauvoo og efterlod Joseph og Hyrum Smith, Willard Richards og John Taylor indespærret i Carthage fængsel med en pøbelhob lejret på byens torv.

Dagen tilbragtes af de fængslede i diskussion og med brevskriveri. Joseph Smith skrev til sin hustru: „Jeg har helt hengivet mig til min skæbne, da jeg ved, at jeg er retfærdiggjort og har gjort det bedste, der kunne gøres. Hils børnene og alle, som spørger efter mig. Må Gud velsigne jer alle......" Brevene sendtes med besøgende, som tog af sted klokken halvto om eftermiddagen.

Som dagen gik, kom der en følelse af nedstemthed over fangerne. Efter profetens anmodning sang John Taylor „En stakkels, sorgbetynget Mand", en sang, som handlede om Frelseren, og som var blevet meget populær i Nauvoo.

En stakkels sorgbetynget mand
Mig ofte mødte på min vej,
Og når han ydmygt bad om hjælp,
Jeg aldrig kunne svare „Nej".
Hans navn jeg aldrig spurgte om,
Ej heller fra hvad land han kom,
Men kærligheden i hans blik,
Mig fængsled til ham, hvor han gik.

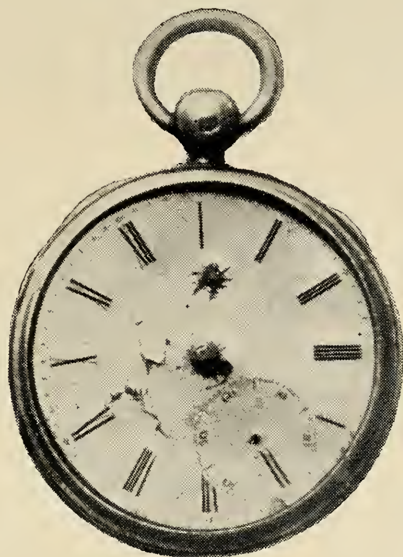
En gang han træt og hungrig kom,
Mens jeg mit simple måltid nød,
Og skønt han ytred' ej et ord,
Jeg så hans nød og gav ham brød.
Han brød — og med et kærligt blik
Han gav — og englebrød jeg fik;
Thi medens jeg med grådig hu
det spiste, var det manna nu.

I fængsel og til døden dømt
Med sorg jeg dernæst fandt min ven;
Med frygt hans hånd jeg trykked' ømt,
Og ånden styrke fik igen.
Men for endnu at prøve mig
Han bad mig om at dø for sig;
Da, skønt mit kød var svagt som før,
Min ånd ham svared: „Ja, jeg dør!"

Derpå den fremmede forsvandt,
Og Jesus venlig for mig stod.
Jeg tegnet i hans hænder fandt,
Og ydmyg sank jeg for hans fod.
Hans blide stemme til mig lød:
„Du var mig tro i liv og død;
Hvad du har gjort, er gjort mod mig,
Og derfor jeg velsigner dig."

Da sangen var færdig „var der lidt rusken i fængslets yderdør og råb om overgivelse, og der løsnedes øjeblikkeligt tre-fire skud. Dr. Richards kiggede ud af vinduet og så omkring hundrede bevæbnede mænd ved døren. ...... Mændene omringede bygningen, og nogle af dem stormede, vejledt af fangevogterne, op ad trapperne, sprængte døren og begyndte dødens arbejde".

Hyrum blev ramt først og faldt om på gulvet, idet han udbrød: „Jeg dør." Joseph løb hen til ham og udbrød: „O, kære broder Hyrum." Så blev John Taylor ramt, og han faldt om på gulvet, alvorligt såret. Heldigvis blev imidlertid anslaget af en kugle brudt af uret i hans vestelomme. Dette reddede hans liv.

John Taylors ur, som reddede hans liv.

Medens kuglerne fløj ind gennem døren, sprang Joseph hen til vinduet. Tre kugler ramte ham næsten samtidigt, to kom fra døren og en fra vinduet. Døende faldt han ud af det åbne vindue, mens han udbrød: „O, Herre, min Gud!"

Dr. Richards undslap uden at blive såret. Men Kirken havde mistet sin profet og hans broder, patriarken. Den fejge ugerning blev forøvet i løbet af sekunder. De havde beseglet deres vidnesbyrd med deres blod.

Sorg og håb.

Da nyheden om mordet på Joseph og Hyrum Smith nåede Nauvoo, sænkede en mørk stemning sig over byen. Den næste dag førtes de dødes lig til Nauvoo. Tusinder stod langs med fortovene, da kortegen passerede forbi. Brødrene blev begravet den følgende dag.

Mordet på profeten Joseph Smith.

I mellemtiden var indbyggerne i Carthage flygtet fra deres hjem af frygt for, at mormonerne ville rejse sig en-masse og udøve hævn. Men der var ingen tilbøjelighed til at gengælde ondt med ondt. De hellige var tilfredse med at overlade morderne i hans hænder, som har sagt: „Hævnen hører mig til. Jeg vil betale.“

Voldsmændene mente, at når de havde dræbt Joseph Smith, havde de slået mormonismen ihjel. Men ved at gøre det havde de hverken forstået folkets karakter eller Kirkens organisation.

Joseph havde givet apostlene myndighedens nøgler, med Brigham Young i spidsen for dem, og folket opholdt dem i denne egenskab, endskønt der et stykke tid herskede nogen forvirring.

Under Brigham Youngs ledelse fortsatte fremgangen for Nauvoo. Det blev imidlertid stadig klarere og klarere, at mormonerne ikke ville få fred i Illinois. Smith'ernes blod syntes kun at have gjort pøbelen dristigere. Loven havde ikke straffet morderne; guvernøren havde tilsyneladende set igennem fingre med det hele. Hvorfor skulle de så ikke fuldføre deres udslettelsesværk til den bitre ende?

Da rystelsen over mordene lettede noget, begyndte plyndringer mod liv og ejendom igen. Kornmarker blev brændt, kvæg drevet bort og huse i udkanten af byen ødelagt. Under indtrykket af disse forhold besluttede Brigham Young og andre ledere sig til at finde et sted, hvor, som han sagde, „djævelen ikke kan komme og grave os ud.“

Joseph Smith havde fremsat en bemærkelsesværdig profeti i 1842, på et tidspunkt da mormonerne havde fred i Nauvoo. Han havde sagt, „at de hellige fortsat ville lide meget og ville blive

drevet til klippebjergene. Mange ville apostasere, andre ville blive dræbt af vore forfølgere eller miste livet som følge af farer og sygdomme, og nogle af dem ville leve og hjælpe med til at lave bebyggelser og bygge byer og se de hellige blive et mægtigt folk midt i klippebjergene."

Dér, i vestens uhyre udstrækning, lå deres håb om fred. Og stadig forfulgt af trusler og pøbeloverfald traf de i efteråret 1845 forberedelser til at forlade deres skønne by og drage ud i ørkenen for at finde et sted, hvor de kunne dyrke Gud efter hvad deres samvittighed bød dem.

13. kap.

Udvandringen.

Mormonernes udvandring fra Nauvoo i februar 1846 er et epos i De forenede Staters pioner-historie. I vinterens kulde gik de over Mississippi-floden med deres vogne læsset med de få ting, de kunne tage med sig. Bag dem var de hjem, de havde bygget på Commerces sumpe i de syv år, de havde fået lov til at bo i Illinois. Foran dem lå ødemarken, der for en stor del var ukendt og ikke kortlagt.

Da denne vandring af tusinder af hjemløse mennesker i den grad lignede israeliternes udvandring fra deres hjem i Ægypten til et forjættet land, de ikke havde set, kaldte mormonerne deres vandring „Israels Lejr".

Brigham Young og den første flok blev færget over floden den 4. februar. Nogle få dage senere frøs floden så meget til, at okseforspand og vogne kunne gå over. Men selv om dette vejr viste sig at være en nådegave til at fremme bevægelsen, medførte det også svære lidelser. Om de tilstande, som disse landflygtige befandt sig i, skrev en af dem, Eliza Snow, følgende:

Det blev meddelt mig, at den første aften, de slog lejr, blev der født ni børn til verden, og fra den tid af under vor videre rejse, fødte mødre børn under næsten enhver art af forhold, man kunne tænke sig, undtagen dem, som de havde været vant til; nogle i telte, andre i vogne — i regn og snestorm......

Vi må huske på, at mødrene til disse børn, født i vildmarken, ikke var vilde, der var vant til at strejfe om i skoven og trodse storm og uvejr. ...... De fleste af dem var født og opdraget i de østlige stater — havde dér antaget evangeliet, som det lærtes af Jesus og hans apostle, og for deres religions skyld havde de forenet sig med de hellige og under vanskelige forhold havde de hjulpet med til ved deres tro, tålmodighed og energi at gøre Nauvoo til, hvad dens navn antyder „den skønne". Dér havde de yndige hjem, smykket med blomster og fuldt med udsøgte frugttræer, der netop var ved at bære rigeligt.

Uden at leje dem ud eller sælge dem havde de blot budt et endeligt farvel til disse hjem, og med den smule, de kunne stuve ind i en eller to og undertiden tre vogne, var de taget af sted mod ørkenen, hvortil? På dette spørgsmål var det eneste svar dengang, Gud ved.

Brigham Young præsiderede over denne pilgrimsskare. De antog ham som profet og leder, den inspirerede efterfølger til deres elskede Joseph. Han, troede de, ville føre dem til et tilflugtssted „midt i klippebjergene", hvor Joseph havde forudsagt, de ville blive „et mægtigt folk".

Såning, som andre høstede.

Efter at flygtningene nåede Iowa-siden af Mississippi-floden, blev de organiseret i kompagnier på hundrede, og der blev opstillet visse regler for opførsel. Kompagnierne blev igen inddelt i halvtreds og ti, med befalingsmænd over hver gruppe. Brigham blev opholdt som „præsident for alle Israels lejre".

De drog i nordvestlig retning over Iowa-territoriet gennem en tyndt befolket egn mellem Mississippi og Missouri-floden. De første dage lå sneen i en dybde af seks til otte tommer, og prærievognenes teltdug gav kun lidt beskyttelse imod de kolde nordlige vinde.

Med forårets komme smeltede sneen og gjorde rejsen endnu mere besværlig. Der var ingen veje i den retning, de hellige tog, og de måtte bygge deres egne. Til tider var mudderet så dybt, at der måtte tre okseforspand til for at trække et læs på fem hundrede pund. Udmattet af en dags skubben og trækken, af at hugge træ til broer, aflæsse og pålæsse vognene, opdagede de, at de kun var kommet en ti-femten km frem. Slud og regn gjorde deres lejre til veritabelt hængedynd. At være udsat for sådanne forhold tilligemed uheldig ernæring krævede en del menneskeliv.

Begravelser langs med vejen var hyppige. Der blev lavet kister af rå brædder, og der blev holdt korte mindegudstjenester, og de efterladte vendte ansigtet mod vest, mens de var klare over, at de aldrig mere ville passere den vej igen. Man undrer sig over, hvorfor disse mennesker ikke blev bitre og hævngerrige, især når de tænkte på deres komfortable hjem, der nu blev ødelagt og brændt af pøbelen i Illinois.

Men de lettede deres sorg med selvlavede fornøjelser. De havde deres eget hornorkester, og de gjorde god brug af det. Indbyggerne i Iowa var forbavsede ved at se disse pionerer rydde et stykke jord ved deres lejrbål og så danse og synge, indtil hornblæseren blæste af.

Det var medens de rejste under disse forhold, at en af dem, William Clayton, forfattede præriens episke hymne „Kom hellige!" Sat til en gammel engelsk melodi blev denne sang et

anthem af håb og tro for alle de tusinder af mormon-pionerer. Der er måske intet, der på så udmærket måde giver udtryk for ånden i denne folkeflytning.

Når der blev mangel på madvarer, fandt de det nødvendigt at bytte kostbarheder — fade, sølvvarer og kniplinger — som de havde bragt med sig østfra eller over havet, for lidt majs og korn og saltet flæsk. På den måde blev mange Iowa-kolonisters hjem gjort mere tiltrækkende, og mormonerne blev i stand til atter at fylde de sparsomme forsyninger. Engang imellem drog hornorkestret langt bort for at give en koncert i en nybygger-koloni for at skaffe fødevarer.

Et af de bemærkelsesværdige træk ved denne vandring var opførelsen af midlertidige kolonier langs med vejen. Pionerselskabet standsede undertiden længe nok til at rydde, indhegne, pløje og tilså store stykker jord. Lederen spurgte efter frivillige — nogle til at kløve hegnspæle til indhegninger og broer, andre til at fjerne træer og atter andre til at pløje og så. Der blev bygget nogle hytter, og flere familier blev udtaget til at blive og tage sig af høsten. Så drog pionererne videre, idet de efterlod høsten til andre selskaber, som så kunne bjerge den.

Fællesskabsfølelsen og samarbejde karakteriserede hele bevægelsen. Uden dette ville udvandringen af tyve tusind mennesker gennem ørkenen utvivlsomt være endt som en tragedie.

Omkring 3½ måned efter at de havde forladt Sugar Creek, der var deres lejr på den vestlige side af Mississippi, nåede pionerselskabet Council Bluffs ved Missouri. Efter dem, tværs over hele Iowas territorium, var et langsomt gående tog af hundreder af vogne. De skulle blive ved med at drage ud af Nauvoo og drage hen over Iowas bakkedrag hele den sommer og sent hen på året. Her var vor tids Israel, der søgte efter et nyt forjættet land!

Mormon-bataillonen.

En juni morgen i 1846 blev mormonerne i en af de midlertidige lejre langs med ruten overrasket ved at se en peleton af soldater fra De forenede Stater nærme sig. Kaptajn James Allen var kommet for at indrullere fem hundrede våbenføre unge mænd til at kæmpe i krigen mod Mexico.

Han blev sendt til Council Bluffs for at tale med Brigham Young og de øvrige af kirkens autoriteter. Det virker ikke som nogen overraskelse, at lederne henviste til det ironiske ved situationen — deres land, som havde ståét og set til, medens de, dets borgere, var blevet berøvet deres hjem af ukonstitutionelle pøbelskarer, henvendte sig nu til dem for at få militær-frivillige.

Det er sandt, at mormonerne havde anmodet regeringen om hjælp i form af kontrakter til at bygge blokhuse langs med den

vestlige rute. De var af den mening, at det ville blive af stor værdi for de tusinder af emigranter, mormoner og ikke-mormoner, som ville drage mod vest i de kommende år. Sådanne blokhuse ville yde beskyttelse mod indianerne og andre af præriens farer. Men en militærindkaldelse på fem hundrede stærkt tiltrængte mænd var næppe det svar, de ventede. Desuden stod antallet af de indkaldte slet ikke i forhold til deres tal.

Alligevel sagde de ja. Brigham Young og andre gik fra lejr til lejr, idet de hejste nationens flag ved hvert rekruteringssted. Og skønt dette betød, at de måtte efterlade familier faderløse på sletterne, meldte mændene sig, da præsident Young forsikrede dem, at deres familier skulle have mad så længe som hans egne havde noget.

Kaptajn Allen gav udtryk for sin forbavselse over musikken og dansen om aftenen før afrejsen. Rekruterne skulle til Mexico. Deres familier måtte nu af ren og skær nødvendighed etablere vinterkvarter og vente til næste år med at drage videre til klippebjergene. Når eller hvor de igen ville mødes var et åbent spørgsmål. Måske var det en profetisk udtalelse af Brigham Young, som lettede afskedens stund. Han lovede mændene, at hvis de ville holde Guds befalinger, ville ikke en af dem dø i kamp.

Fra Council Bluffs marcherede de til Fort Leavenworth. Der modtog de penge på forskud til deres udrustning, og en stor del af disse penge sendte de tilbage til hjælp for deres familier.

Fra Leavenworth marcherede de mod sydvest til den gamle spanske by Santa Fe. Her blev de hilst af garnisonen, der var under kommando af oberst Alexander W. Doniphan, den mand, der havde reddet Joseph Smiths liv i Missouri.

Fra Santa Fe marcherede de mod syd langs med Rio Grandedalen, men før de nåede El Paso, drejede de mod vest, idet de fulgte San Pedro-floden.

Så krydsede de Gila-floden, marcherede til Tucson, fulgte floden til Colorado og banede sig vej over bjergene til San Diego, Californien. En stor del af den vej, de tilbagelagde, fulgtes senere af Southern Pacific Railroad.

Beretningen om deres historiske march er en lidelsernes beretning, fremkaldt på grund af utilstrækkelige rationer, af dræbende tørst og desperate forsøg på at sikre sig vand, af udmattende vandring gennem tungt ørkensand og af at bane sig vej over ubehagelige og frastødende bjerge. De havde forladt deres familier i juni 1846. De nåede San Diego den 29. januar 1847. Krigen var forbi, da de nåede deres foreløbige bestemmelsessted, og det blev ikke nødvendigt for dem at deltage i nogen kamp. Brigham Youngs profetiske løfte var blevet opfyldt.

Da de nåede Stillehavskysten, lykønskede deres kommandant,

oberst Philip St. George Cook, dem med en dagsbefaling, der brudstykkevis lyder således:

Den kommanderende oberst lykønsker bataillonen med dens sikre ankomst til Stillehavskysten og enden på dens march, der har strakt sig over to tusind miles.

Det er sikkert umuligt i historien at opspore en lignende march af infanteri. Halvdelen af denne er gået gennem ørkenlandskab, hvor der ikke findes andet end buske og vilde dyr, eller gennem landskaber, hvor der af mangel på vand ikke findes nogen levende skabning. Der har vi, hvor vort arbejde næsten syntes håbløst, gravet dybe brønde, som den rejsende efter os vil have glæde af. Uden en fører, som havde prøvet det før, har vi vovet os ind i uvejsomme højsletter, hvor der ikke kunne findes vand for mange dagsmarcher. Med hakke og økse i hånd har vi banet os vej over bjergene, som syntes at trodse alt undtagen den vilde ged, og udhuggede et pas gennem en kløft, der var snævrere end vore vogne.

Men medens bataillonens medlemmer havde tjent under deres lands flag, blev de af deres folk, som var blevet tilbage i Nauvoo, drevet ud af pøbelskarer, der ikke havde mindste respekt for nogen grundlovsmæssig garanti.

En bys fald.

Selv om det var lykkedes de fleste af mormonerne at komme ud af Nauvoo før den 1. maj 1846, den dato, der var fastsat af pøbelen for deres endelige afrejse, havde en del af dem dog ikke været så heldige. Omkring august var der omkring tusind tilbage, hvoraf mange var syge og gamle. Man mente, at pøbelen ville skåne dem — i det mindste.

Men historien bærer kraftigt vidnesbyrd om, at de, der havde beskæftiget sig med sådan ønsketænkning, tog sørgelig fejl.

Da det blev klart, at pøbelen ikke ville vente, appellerede folk i Nauvo til guvernøren om hjælp. Han svarede med at sende en major Parker med *ti* mand, der skulle repræsentere staten Illinous' militær. Major Parker blev senere efterfulgt af en major Clifford.

Pøbelen besvarede majorens appel om at afgøre vanskelighederne ved fredelige midler med at angribe ham og mormonerne, som frivilligt havde meldt sig for at tjene under ham. Skønt meget underlegne i tal lavede byens forsvarere fem gamle dampskibsrør om til kanoner og lavede improviserede brystværn. I Illinois' befolknings navn anmodede major Clifford voldsmændene om at spredes og gå hver til sit.

Deres svar var et angreb på byen. Forsvarerne var i stand til at holde dem stangen et stykke tid, men de var så underlegne i tal, at mormonerne gik ind på at evakuere byen så hurtigt, som de kunne samle nogle få af deres ejendele sammen.

(Fortsættes).

En Engel fra det Høje.

Af ældste *Elmer S. Crowley,* Idaho Falls Stake High Council.

For femten hundrede år siden skrev den eneste overlevende efter en gigantisk strid det afsluttende kapitel i en engang mægtig nation. Sorgfuld havde han set sit folk glemme deres Gud og give sig til at dyrke dårlige skikke. Han havde været vidne til ødelæggelsen af de samme folk i hænderne på en degenereret blodtørstig hær af lamanitiske krigere, og selv medens han skrev, ventede han, at hvert minut var hans sidste (Moroni 1: 3).

Denne ensomme historieskriver var Moroni, søn af Mormon, en efterkommer af Nephi (Mormon 8: 13). Midt i ulykkerne og krigsfaren kom han til verden — på en tid, da store slag blev udkæmpet mellem lamaniterne og hans eget folk. Vi ved kun lidt om Moronis tidlige liv, og den nedskrevne historie omtaler ikke hans moder. Vi ved imidlertid, at hans fader, anfører for de nephitiske hære, var en retfærdig mand, som tidlig var blevet udvalgt til at være historieskriver for sit folk og i sit femtende år blev „besøgt af Herren“ (Mormon 1: 15). Naturligvis var en fader med en sådan baggrund ikke ligegyldig med sin søns opdragelse. Efterhånden som Moroni voksede op, blev han instrueret i krigskunsten, og da han var gammel nok, påtog han sig militære pligter. Under den sidste kamp mellem lamaniterne og nephiterne førte han en hær på 10.000 mand. (Mormon 6: 12). Af endnu større vigtighed var hans religiøse opdragelse. Ved utallige lejligheder ledsagede Moroni sin fader til synagogen for at høre ham prædike, og det gjorde et dybt indtryk på ham, — i virkeligheden så dybt, at han indbefattede en af Mormons prædikener på den kostbare lille plads, han havde til rådighed på de guldplader, hvorpå han indgraverede sit folks hellige historie (Moroni 7: 1).

Da Moroni blev kaldet til sin gerning, gav Mormon ham råd angående Kirkens principper. Og selv da afstande skilte fader fra søn, sendte Mormon sit budskab skriftligt (Moroni 8). Midt under kampen skrev han til Moroni og fordømte folkets ondskab, og opmuntrede sin søn til at være trofast (Moroni 9).

Under sin faders dygtige ledelse voksede Moroni op til at blive en gudfrygtig mand. Han troede på Kristus og kendte Hans gerning på det vestlige fastland (Mormon 8: 6). Flittigt studerede han evangeliets principper. Mesterens lærdomme var en del af de store optegnelser, som blev ført af ham og hans fader. Så stor var hans tro og så værdigt hans liv, at Herren åbenbarede fremtiden for ham og viste ham mange store og frygtelige ting, som skulle ske i de sidste dage (Mormon 8: 34—41).

Da lamaniterne og nephiterne var indviklet i den sidste store kamp, som skulle ødelægge den nephitiske nation, blev Mormon dødelig

såret, og ansvaret for fuldførelsen af optegnelserne faldt på Moronis skuldre. Hastigt fuldførte han indgraveringen af en forkortelse af jarediternes historie, og taknemlig over, at hans liv var blevet sparet, fortsatte han at skrive andre sandheder, som han mente burde bringes videre — deri indbefattet principperne for ordination, administrering af nadveren og dåben (Moroni kap. 1—6). Før han forseglede optegnelserne, skrev Moroni et farvel til lamaniterne og udtrykte deri en dyb og broderlig kærlighed til dem, der havde slået hans slægtninge ihjel og stadig jagede ham selv.

Da hans værk var endt, begravede Moroni pladerne i Cumorah Høj, og vi hører intet mere om ham, før han viste sig for profeten Joseph Smith over 1400 år senere.

Om natten den 21. september 1823 knælede Joseph Smith ned i bøn i et af de øverste værelser i familien Smiths hjem i Manchester. Tre år var gået, siden Faderen og Sønnen havde vist sig for ham i den hellige lund, og Joseph var meget forvirret, fordi han ikke havde hørt mere om den lovede gengivelse af evangeliet. Da han lå og bad denne nat, blev værelset pludselig strålende oplyst, og foran ham stod en person, som var „herlig over al beskrivelse". Dette var den opstandne Moroni, sendt som en budbringer fra Guds nærhed for at forkynde for Joseph, at Herren havde et stort værk for ham at udføre. Det var Moronis pligt at fortælle Joseph om guldpladerne, som han personlig havde gemt i Cumorah Høj mere end fjorten hundrede år tidligere — pladerne, som indeholdt historien om de tidligere indbyggere i Amerika samt det evige evangeliums fylde, således som det blev givet af Frelseren til indbyggerne på det vestlige fastland.

Moroni citerede mange skriftsteder, som omhandlede det gengivne evangeliums fremkomst (3. og 4. kap. af Malakias, 11. kap. af Esajas, en del af 3. kap. af Apost. Gern. samt 2. kap. af Joel), og forklarede, at Joseph skulle komme i besiddelse af og oversætte de gamle optegnelser, udelukkende for at lovprise Gud og genoprette hans Rige på jorden. Endnu to gange den nat viste Moroni sig for Joseph og fortalte ham de samme sandheder, som var skitseret i det første syn, og advarede ham om de domme, som skulle komme over nationerne på jorden. Da Moroni forsvandt efter det tredie syn, så Joseph, at det var daggry; sendebudets besøg havde varet hele natten.

Senere den samme morgen viste Moroni sig igen. Joseph vendte hjem fra marken ude af stand til at arbejde, fordi nattens oplevelse havde taget al styrke fra ham. Fysisk udmattet faldt han til jorden; og da han igen kom til bevidsthed, stod Moroni ved siden af ham. Joseph blev alvorligt irettesat, fordi han havde undladt at fortælle sin fader om den foregående nats oplevelser. Han havde frygtet for, at hans fader skulle tvivle på sandheden af det, der havde fundet sted, men da Moroni forsikrede, at Joseph Smith senior ville tro hvert ord af hans vidnesbyrd, tog Joseph sin fader med i sin fortrolighed.

Om eftermiddagen samme dag, da Joseph fandt vej til Cumorah Høj og afdækkede pladerne, var Moroni lige ved hånden. Joseph nåede at fjerne pladerne fra den stenkiste, hvor de var begravet, men så fik han et lammende chok. Dette gentog sig for anden og tredie gang med endnu stærkere smertelighed, og gjorde ham helt svag. I fortvivlelse råbte han: „Hvorfor kan jeg ikke få denne bog?“ Moronis ord lød med stor styrke i den unge profets øre: „Fordi du ikke har holdt befalingerne.“

Joseph havde fået at vide, at hans eneste tanke, når han fik pladerne, skulle være at lovprise Gud, men på vejen til højen var han blevet fristet til at tænke på, hvad han skulle gøre med pladerne. Det var Moronis hverv at indprente i Josephs unge sind vigtigheden af dette store betroede hverv og at forberede ham til at kunne få fat i og oversætte de hellige optegnelser. Han gav Joseph råd og advarede ham gentagne gange om nødvendigheden af årvågenhed og forsigtighed, viste ham Mørkets Hersker og hans følgesvende, som ville gøre alt, hvad der stod i deres magt, for at tilintetgøre Guds hensigt, og befalede ham at vende tilbage til højen hvert år i de næste fire år for at få instruktioner angående Mormons Bogs fremkomst og oprettelsen af Guds rige på jorden. Pladerne ville blive betroet ham, hvis han ikke blot var villig, men også i stand til at påtage sig ansvaret.

Moronis ord skulle opøve den dreng, som var blevet udvalgt af Faderen og Sønnen til at være profet i denne sidste husholdning. Man kan blot forestille sig, hvad der foregik ved hvert af disse møder mellem den unge Joseph og Moroni. Josephs sind var uden tvivl fyldt med spørgsmål om, hvad Herrens plan var, hvad hans egen plads i disse tingenes system skulle blive, og på hvilken måde riget skulle blive styret i de sidste dage. Efterhånden som Joseph voksede i år og kundskab, åbenbarede Moroni for ham den store livets plan i dens fylde. Hvilken vidunderlig oplevelse for en dreng på ikke engang tyve år at blive instrueret af et opstandent væsen direkte fra Guds nærhed!

Hvilke følelser må være strømmet gennem Joseph, da han nærmede sig højen om morgenen den 22. september 1827 og fandt det hellige sendebud ventende der for at møde ham! Dette var niende gang, Moroni havde mødtes med Joseph, og det var den dag, pladerne skulle overgives til ham. Fire lange år var gået, siden englen første gang viste sig — fire år med belæring og vejledning fra et himmelsk væsen!

Da Moroni overleverede pladerne til Joseph, udtalte han disse ord til vejledning og advarsel:

„Nu har du fået optegnelserne i dine egne hænder, og du er kun et menneske, derfor må du være omhyggelig og trofast mod dit betroede hverv, ellers vil du blive overmandet af onde mennesker; for de vil lægge alle de planer og projekter, som det er muligt, for at få dem fra dig, og hvis du ikke stadig giver agt, vil de få held med sig. Medens

de var i mine hænder, kunne jeg opbevare dem, og intet menneske havde magt til at borttage dem! Men nu giver jeg dem til dig. Pas godt på dem, og se godt efter, hvor du går, så skal du have magt til at bevare dem, indtil den tid, da de skal oversættes".

(Lucy Smith: History of the Prophet Joseph, kap. XXII).

Vi hører intet mere om Moroni, før Martin Harris fik de 116 sider af manuskriptet, som Joseph havde oversat fra Mormons forkortelse af de større Nephi plader. Martin havde modstræbende fået tilladelse til

„Nu har du fået optegnelserne i dine egne hænder, og du er kun et menneske, derfor må du være omhyggelig og trofast mod dit betroede hverv, ellers vil du blive overmandet af onde mennesker; for de vil lægge alle de planer og projekter, som det er muligt, for at få dem fra dig, og hvis du ikke stadig giver agt, vil de få held med sig. Medens de var i mine hænder, kunne jeg opbevare dem, og intet menneske havde magt til at borttage dem! Men nu giver jeg dem til dig. Pas godt på dem, og se godt efter, hvor du går, så skal du have magt til at bevare dem, indtil den tid, da de skal oversættes".

at tage det oversatte manuskript, men på samme tid, som siderne blev overgivet ham, vendte Moroni tilbage og tog Urim og Thummim og de hellige optegnelser fra Joseph. Da Martin Harris mistede de 116 sider, søgte Joseph inderligt Herren i bøn, og Moroni fik tilladelse til at tilbagegive Urim og Thummim til Joseph, og gennem disse hellige instrumenter modtog Joseph en åbenbaring i form af en alvorlig bebrejdelse for hans forsømmelighed. (Pagtens Bog, afsnit 3). Han fik utvetydigt at vide, at Herrens planer ikke ville blive forpurret.

Nogle få dage efter denne åbenbaring viste Moroni sig igen og tilbageleverede Urim og Thummim og guldpladerne til Joseph. Således lærte den unge profet den alvorlige lektie, at han måtte vogte godt på Herrens ord og fuldføre det værk, som han var blevet kaldet til at udføre.

Da oversættelsen var blevet genoptaget, blev forfølgelserne stærkere i Harmony distriktet, og det blev fundet tilrådeligt at flytte til Peter Whitmers hjem i Fayette for at fortsætte arbejdet. På dette tidspunkt blev pladerne pakket ind, og Moroni tog dem i sin forvaring, indtil Joseph og Oliver var nået til deres bestemmelsessted. Der, i en have ikke langt fra Whitmers hjem, vendte Moroni endnu en gang tilbage og overgav pladerne til profeten.

Lige før oversættelsen var fuldført, viste Moroni sig for de tre vidner i en lund nær ved Whitmers hjem og viste der guldpladerne til David Whitmer, Oliver Cowdery og Martin Harris.

Da oversættelsen var færdig, vendte Moroni tilbage og tog pladerne i sin forvaring. Historien, som han havde hjulpet med til at optegne og bevare, var blevet overgivet til en ny generation i tidernes fylde.

Fra Improvement Era.

Kredslærernes budskab

Den ottende trosartikel.

Vi tror, at Bibelens indhold er Guds ord, for så vidt som det er rigtigt oversat. Vi tror også, at Mormons Bog er Guds ord.

Denne trosartikel har ofte givet anledning til angreb på vor Kirke med beskyldninger for ikke at tro på Bibelen, at have vor egen Bibel o. s. v. Den første sætning behøver ingen kommentarer, vi tror på Bibelen som andre kristne, *vi tror, at Bibelens indhold er Guds ord.* I forbindelse med den næste sætning kan det måske være af interesse at nævne, at der i det store og hele er tre kendte, i dag brugte, oversættelser af Bibelen, nemlig Kong Jacobs, Morten Luthers og den Katolske Vulgata, og dermed er vel allerede grunden for den tilføjelse, der siger, *for så vidt som det er rigtigt oversat,* lagt. Den katolske kirke anerkender kun sin egen oversættelse som rigtig, og med hensyn til den i Danmark brugte lutherske oversættelse, så vil enhver, der er i besiddelse af en gammel Bibel, jo ikke kunne undgå, ved sammenligning med nyere udgaver, at se, at den også har undergået forandringer, og på sine steder ikke altid uvæsentlige forandringer. Så når alt kommer til alt, er det vel kun naturligt, at vi på baggrund af de lærdes uenighed på dette område, for vort vedkommende tilføjer, *for så vidt som det er rigtigt oversat,* og dermed er der taget forbehold mod eventuelle fejl, da nemlig en sandhed ikke vedbliver at være en sandhed, hvis meningen forandres ved fejl oversættelse, lige meget hvor velment denne end har været.

Vi tror også, at Mormons Bog er Guds ord. Mormons Bog fortæller os om et folk, der levede på det amerikanske fastland, og som var udvandret fra Palæstina i det Gamle Testamentes tid. De medbragte og efterlevede de love og vedtægter, Moses gav folket, og derfor må Mormons Bog jo nødvendigvis være i overensstemmelse med Bibelen på dette område, senere fortæller bogen os, at det samme folk fik

besøg af Kristus efter hans korsfæstelse, og at han oprettede sin Kirke iblandt dem, med de samme embedsmænd som i Kirken i Palæstina, så også her må Mormons Bog og Bibelen svare til hinanden, og det gør de, og derfor *tror vi, at Mormons Bog er Guds ord.*

Der er med andre ord to bøger, den ene, Bibelen, omhandler Guds love og handlemåde med sit folk på den østlige halvkugle, og den anden, Mormons Bog, er Guds love og handlemåde med sit folk på den vestlige halvkugle. Læs dem, og bed så Gud om et vidnesbyrd om sandheden om dem, og Kristi ord til jøderne vil være let at forstå, da han sagde: Jeg har andre får, som ikke er af denne sti, også dem bør det mig at besøge. *Henry Løjborg.*

Hæderlig afløst.

Henry J. Løjborg, 1. rådgiver i den danske missions præsidentskab, er hæderlig afløst fra sin stilling og er rejst med „Gripsholm" fra Gøteborg den 27. juli.

Præsident Løjborg har arbejdet i missionspræsidentskabet siden 19. februar 1950 og har udført et stort arbejde. Han har besøgt alle distrikter under de forskellige konferencer og næsten alle andre grene i landet. Han er afholdt og respekteret af alle, som kender ham, og efterlader mange venner her i Danmark.

Præsident Løjborg har været medlem af Kirken i 16 år. Fra 1939 til 1943 arbejdede han som grensforstander og distriktspræsident for Aalborg gren og distrikt, indtil han blev afløst for atter at blive grensforstander for Aalborg gren i november 1949. Hans musikalske talenter er blevet bevist ved det udmærkede kor i Aalborg gren, som han har ledet i mange år. Han var formand for jubilæumskomiteen i 1950 og udførte her et stort arbejde.

På den danske missions vegne vil jeg gerne sige tak til præsident Løjborg for hans arbejde gennem de sidste halvandet år, og iøvrigt også for alle de andre år, han har stået i Kirken.

Jeg ønsker præsident Løjborg, hans hustru og to børn god rejse, og lykke og velsignelse, når de kommer til Salt Lake City, hvor de agter at slå sig ned og danne et nyt hjem.

Hjertelig tak, præsident Løjborg, må Gud velsigne Dem!

Edward H. Sørensen,
missionspræsident.

Til samtlige grene i den danske mission.

Vi takker hermed alle for den smukke gave, der blev os overrakt ved vor afskedsaften i København. Vi vil altid glædes over den, og vil altid mindes den dejlige tid, vi fik lov at arbejde iblandt jer. Hjertelig tak allesammen, og må Gud velsigne den danske mission.

Edith og Henry Løjborg.

Kirken køber hus på Nauvoo Tempelgrunden

Af *Harold Lundstrom.*

„Onsdag den 4. februar. De hellige i Nauvoo begyndte at gå over Mississippifloden i den hensigt at drage vestpå".

Måske indeholder Kirkens histories annaler ikke nogen mere betydningsfuld kendsgerning eller nogen smukkere, men udtrykt ganske nøgternt, end denne enkle sætning fra „Church Chronology" fra 1846.

Den 11. juni 1951, 105 år senere, vendte Kirken igen sit ansigt mod øst, mod Nauvoo, og vendte officielt tilbage ved åbningen af et beskedent informations-bureau på det nordvestlige hjørne af Nauvoo Tempelgrunden. Den nys udnævnte leder af bureauet, ældste Walter F. Hogan og hustru fra Bountiful, forlod Salt Lake City mandag for at oprette en missionær-service for de tusinder af turister, som besøger Nauvoo hvert år.

Med oprettelsen af missionær-førere i Nauvoo vil Kirken nu få lejlighed til at fortælle den sande historie om profeten Joseph Smith, historien om det gengivne evangelium, og hvad der skete i Nauvoo, til de mange turister, som årlig tiltrækkes af det historiske sted.

Missionærernes opgave vil blive at fortælle, hvorledes Guvernør Lilburn W. Boggs fra Missouri den 27. oktober 1838 udstedte sin afskyelige „udryddelses"-ordre. Lørdag den 23. februar 1839 slog de frysende, sultne, hjemløse hellige, som var blevet drevet fra deres hjem, lejr ved bredden af floden ved Quincy, Illinois. De venlige folk i Quincy gav dem ly.

Den 1. maj 1839 blev det første stykke land til Kirken købt ved Commerce. Det bestod af to farme. Ni dage senere forlod profeten Quincy med sin familie og ankom den følgende dag til Commerce.

På 10-års dagen for Kirkens oprettelse, den 6. april 1840, blev der i Commerce afholdt en General-konference, og byen Nauvoo blev planlagt, og disse planer fremført af profeten.

Det nuværende informations-bureau ligger på den plads, hvor næsten 10.000 mennesker var vidne til nedlæggelsen af de fire hjørnesten til Nauvoo-Templet den 6. april 1841.

Næsten et år efter profetens og hans broder, Hyrums, martyrdød blev den sidste sten til Templet lagt den 24. maj 1845. Templet blev privat indviet af præsident Joseph Young af de Halvfjers' Råd den 30.

april 1846, og officielt indviet den 1. maj af ældsterne Orson Hyde og Wilford Woodruff af De Tolv Apostles Råd.

Efter at de hellige var drevet ud af Nauvoo, satte pøbelen ild til templet, og de bedrøvede og sorgfulde hellige så fra Iowa tværs over floden deres hellige tempel i flammer. Det blev ikke helt ødelagt ved branden, men efterlod en tom, øde plads.

Senere flyttede en organisation af Ikarianere til Nauvoo og købte Tempelgrunden og byggede huse. Fundamentet til to af disse Ikarianerhuse kan endnu ses på stedet.

Ligesom den 4. februar 1846 i sandhed var en mindedag i Kirkens historie, da de forviste hellige drog over Mississippifloden, fordi de blev drevet ud af Nauvoo, betegner den 11. juni 1951 en mindeværdig begivenhed, idet Kirken endnu engang etablerede sig i Nauvoo ved Mississippifloden, det Nauvoo, som profeten ofte hentydede til som „Det skønne Nauvoo".

Arbejdets evangelium.

Fra tidernes begyndelse har Herren lært os „arbejdets evangelium", det vil sige at tjene vort brød i vort ansigts sved.

Det begyndte med Adam, og det fortsætter ned til os i dag. I pionertiden i Utah lærte Brigham Young og de andre tidlige ledere folket at frembringe det, de skulle bruge, for at de kunne være selvforsynende og undgå afhængighed.

Det er en god læresætning, og hvis den blev fulgt i vore dage, ville den befri verden for nogle af dens værste bekymringer.

Der er mange grunde til at arbejde. Mennesket blev skabt til arbejde, og det ventes af ham, at han selv skal frembringe noget. Det har aldrig været hensigten, at han skulle være en snylter og leve af det, som andre tjener.

Tænk på de resultater, der ville komme ud af det, hvis enhver var villig til at arbejde for at forsørge sig selv:

1. Der ville ikke findes tyverier. Og hvis der ikke fandtes tyverier, ville meget af den samlede ulovlighed være udryddet. Tyveri indbefatter løgn, begær og fjendskab og fører undertiden til mord.

2. Hvad ville der ske med magten i verden, hvis enhver var villig til at arbejde for at kunne eksistere? Dovne personer, som ikke kan beholde et arbejde, ville ikke længere volde vanskeligheder, fordi de, når de er villige til at arbejde, ville holde op med at være dovne. Der ville være tilstrækkelige indtægter til disse menneskers familier, så at de kunne leve godt og få uddannelse og oplysning. De fleste mennesker, som virkelig ønsker at arbejde, kan finde arbejde, som kan give dem et levebrød.

3. Tænk på, hvad ærlighed ville betyde i det internationale samkvem. Hvis nationerne i dag, ligesom tilfældet var med nationerne

i fortiden, ville være villige til at stå på egne ben, arbejde for det, de ønskede, undgå både økonomisk tyveri og altfor megen afhængighed af andre nationers godgørenhed, ville vi igen få en stærk og fredelig verden. I stedet for står vi nu igen overfor en verdenskrig — fordi folk ikke er villige til at arbejde for det, de ønsker at opnå, og være tilfredse med det, de selv kan producere.

Det, som gør de enkelte mennesker og nationerne rige, er produktivt arbejde. Hverken tyveri eller godgørenhed gør modtageren rigere. Begge dele svækker ham.

Da Herren i tidernes begyndelse sagde til Adam, at han skulle tjene sit brød i sit ansigts sved, gav Han menneskeheden et sundt princip, som er gyldigt til alle tider.

Enhver af os må arbejde for at forsørge sig selv, såfremt vi fysisk er i stand til det. Ærligt arbejde udvikler sjælen, opbygger karakteren og resulterer i ærlighed og uafhængighed. Alle disse er guddommelige egenskaber. Alle mennesker behøver dem.

Herren har gjort ærligt arbejde til en del af hele vor eksistens- og frelsningsplan. Han gjorde det til en del af vor økonomi, begyndende med Adam, og Han gjorde det til en del af vor religion.

Tro uden arbejde er en død tro; men det skal være ærligt arbejde. Han afslog de uhæderlige „arbejder" hos de gamle farisæere, som skinhelligt troede, at visse ritualer eller et vist „skin" af fromhed kunne frelse dem. Hans tjenere talte om „døde arbejder". Døde arbejder er uden plan, og ofte er de uhæderlige.

Men ærligt arbejde, hvad enten det er religiøst eller økonomisk, giver resultater på den måde, som Herren ønsker resultater. Vi kan blive frelst ved intelligent anstrengelse, men anstrengelsen betyder arbejde. Herren udsætter ingen præmie for dovenskab.

Fra Deseret News.

KIRKEN UDE OMKRING . . .

Syv og tredive indianere er blevet døbt, siden Uinta Indian Mission holdt sin første konference den 7. januar 1951.

—o—

Mr. og mrs. Lyman S. Shreeve fra St. Johns, Arizona, er blevet kaldet til at præsidere over missionen i Uruguay ifølge meddelelse fra Det Første Præsidentskab. Dette bliver præsident Shreeves tredie mission og søster Shreeves anden.

—o—

I juni 1951 samlede der sig almindelig interesse om Kirkens Velfærdsprogram i Syd-Californien, hvor 13 stave fra denne mission havde forenet sig om at afholde flere møder og for at indvie den store nye

lagerbygning. Mere end 7000 medlemmer og deres venner inspicerede den nye bygning.

—o—

En ny engelsk-talende gren af Kirken er blevet organiseret i Tokio under den japanske mission. Under navn af Tokio Service Branch har den nye organisation allerede 200 medlemmer, som alle er militærpersoner eller amerikanske civilpersoner, ansat i forsvarsdepartementet.

—o—

Horsens Kvindelige hjælpeforening har nu købt en symaskine, og Esbjerg Kvindelige hjælpeforening har fået deres symaskine nummer to.

—o—

Hillside Stakes præstedømsmedlemmer er ved at uddanne sig som farmere og hyrder og „altmuligmænd“, medens de arbejder på deres 4000-acres kvægfarm.

—o—

Santa Monica Stake (California) er den 188. stav i Kirken og den 23. stav i California pr. 1. juli 1951.

—o—

Det første nadvermøde, som blev afholdt på Kirkens ejendom på Nauvoo Tempelgrunden, siden de hellige blev drevet ud af Illinois for 105 år siden, blev holdt søndag morgen den 17. juni 1951. Ældste Hyrum A. Knight fortalte, at i de 14 dage, han havde virket som missionær ved Carthage fængslet, havde 841 turister besøgt fængslet, deraf de tre fjerdedele ikke-mormoner. Nadveren blev administreret af ældsterne Richard C. Jensen og Rulen N. Jørgensen, som var på vej hjem fra den danske mission. Det historiske møde fortsatte som et vidnesbyrdmøde og blandt dem, der bar deres vidnesbyrd, var et oldebarn af den myrdede Hyrum Smith.

Efterårskonferencerne 1951

afholdes som følger:

Aarhus	29. og 30. september og 1. oktober.
Aalborg	6., 7. og 8. oktober.
København	13., 14. og 15. oktober.
Esbjerg	20., 21. og 22. oktober.
Odense	27., 28. og 29. oktober.

Jubilæumsskriftet

kan nu fås for kr. 1.00 på missionskontoret eller på distriktskontorerne.

Kirke i Randers.

Det vil nu blive alvor med at bygge en kirke i Randers, hvor vi længe forgæves har søgt at skaffe et bedre og mere tidssvarende lokale i stedet for det gamle. Der er købt en byggegrund på hjørnet af Rådmands Boulevard og Vestre Allé, og dispensation fra villaservitutten er allerede opnået. Tegninger til kirken er ved at blive udarbejdet, og vi skal derefter opnå byggetilladelse, som vi håber at få inden altfor længe, således at byggeriet vil kunne påbegyndes.

Billederne viser byggegrunden, fotograferet dels fra det nordøstlige hjørne af grunden, og dels fra et hus ved den sydlige ende af grunden.

„Nyt fra hjælpeorganisationerne"

Kvindelig hjælpeforening

Det var i overensstemmelse med ønsket om at hæve det menneskelige liv til dets højeste tinde, at kvindernes forening i Kirken, Kvindelig hjælpeforening, blev dannet. Kan der findes nogen bedre måde at hjælpe menneskeheden på, end med blide hænder at yde en kærlig hjælp til de syge — at hjælpe de trængende — at give en hjælpsom hånd til dem, som trænger til at få oprejsning i samfundet — at hjælpe de Sidste Dages Hellige ved at sende kredslærerinder ud — samt at hjælpe vore søstre til at udvikle sig gennem månedlige lektier i teologi, hvor vi kan lære om Herrens værk — i litteratur, hvor vi studerer det bedste i verdens-litteraturen — i musik, hvor vi lærer at påskønne denne vidunderlige gave — i social-lektie, hvor vi lærer om hverdagens problemer — i vore arbejdsmøder, som giver os alle og især de yngre søstre lejlighed til at dygtiggøre sig i de forskellige former for håndarbejde og husgerning under ledelse af de ældre og mere erfarne søstre.

Dette er Kvindelig hjælpeforenings arbejde — at hjælpe på enhver måde — åndeligt — materielt — kulturelt eller praktisk, idet enhver

ønsker at opnå en fuldkommen sjæl og den højeste grad af lykke i livet.

Må vi kaste bort alle de små sten af uvenlige ord i vort liv, og al den uretfærdige kritik, og gennem lydighed mod Herrens befalinger sætte det som vort mål at give en hjælpende hånd og gøre vort bedste, når og hvor det er muligt.

Kvindelig hjælpeforenings hovedbestyrelse.

Aarhus.

Den 28. juli afholdt den Kvindelige hjælpeforening en lille fest med program, og efter programmet var der salg af forskellige desserter og håndarbejder. Tilstede var kun 60, men der blev solgt godt af det hele, og der indkom et helt godt beløb til den Kvindelige hjælpeforening, og bestyrelsen takker alle, der støttede denne organisation.

Den 2. august afholdtes en fest, hvor de ældre søskende over 60 år var inviteret. Da vejret ikke var til at stole på, blev det bestemt at afholde festen i kirkens have. Søskende mødte kl. 15, og de ældre søskende udførte et lille program med sang, musik og historier, hvorefter der var boldspil og pilekastning med præmier for de dygtigste. Kl. 17,30 blev der kaldt ind til de smukt pyntede borde, og der serveredes frikadeller med kartofler og grøntsager, salat, syltetøj og is. Flere yngre søskende og venner deltog i festen, men de betalte kr. 2,50 pr. kuvert. Der var en ualmindelig god stemning tilstede.

Søndagsskolen

Vi glæder os hver sabbatsdag,
når vi kan mødes for Guds sag.
I tro vi nyder vand og brød
til minde om vor Frelsers død.

Nadververs for sept.—okt.

Jeg er sikker på, at vi alle har fundet, at sommermånederne er den vanskeligste tid på året til at opmuntre til begejstring og fremgang. Vi holder alle af godt vejr og solskin og vil gerne være ude i det.

Vi her i hovedbestyrelsen vil gerne takke hver enkelt af dem, der har understøttet søndagsskolen gennem sommeren, både de, der har stillinger og de, der er klassemedlemmer. Vi påskønner Deres regelmæssige tilstedeværelse.

Tak for Deres indsats og Deres hjælp i vort arbejde.

Må Herren fortsat velsigne søndagsskolen.

Søndagsskolens hovedbestyrelse.

Ungdomsforeningen

I juni måned bliver der hvert år afholdt en ungdomskonference i Salt Lake City, Utah, hvor det kommende års program bliver præsenteret for ungdomsforeningen i Kirkens stave og warder. Disse programmer bliver udarbejdet af inspirerede mænd, som er kaldet til deres stillinger som ledere på grund af deres specielle kvalifikationer. Det er disse programmer, vi bruger i den danske mission.

Hver gren i missionen har en kalender med forslag til programmer for hele året. og vi beder Dem indtrængende om at følge disse programmer. Forslagene er udarbejdet således, at de følger lektierne for de forskellige klasser, og fordeler deltagelsen i programmet til alle aldre på en systematisk måde. En anden meget vigtig hensigt med denne årlige kalender er at hjælpe bestyrelsen til at planlægge åbningsprogrammerne mindst en måned forud. Dette gør det muligt at kalde deltagerne i programmet 14 dage i forvejen og undgå at skulle planlægge, kalde deltagere, og løbe fra den ene til den anden, lige før møderne begynder.

Må vi påminde enhver G. U. F.-bestyrelse i hver gren om at følge deres kalender — og planlægge og kalde deltagere i forvejen. Det vil forhindre jag og besvær i sidste øjeblik og give en større og bedre G. U. F.

Ungdomsforeningens hovedbestyrelse.

Primary

Lærerinder, er vi parate til Primary? Er vi ved at samle vore børn og fortælle dem, at Primary snart skal begynde igen? Hvis vi ikke er ved det, må vi hellere skynde os, for Primary vil i år begynde igen den *anden uge i september.*

Der vil blive samlebøger for de ældre børn og billedbøger for de yngste. Lad os begynde vor Primary med et ordentligt „slag“! Vi foreslår, at De starter med et dejligt lille gilde!

Må dette år blive et lykkeligt og heldigt år for os i alle Primary-organisationerne i den danske mission.

Primary hovedbestyrelse.

Genealogisk forening

Vi vil gerne herigennem rette en tak til alle, som vi gennem det genealogiske arbejde har samarbejdet med. Det har været os en stor glæde at kunne prøve at hjælpe vore søskende med deres genealogiske arbejde. Ved vor afløsning vil vi endnu en gang rette en opfordring til alle søskende om at få deres slægtsarbejde i orden, medens tid er. Ingen af os ved, hvornår vor tid på denne jord er omme, og

vore chancer for at hjælpe vore afdøde slægtninge vil da være spildte, dersom vi ikke i tide sørgede for at få dette arbejde bragt i orden. Måske vi var den, der ene ud af hele vor familie kunne have bragt vore kære den glæde og ophøjelse, som vi selv stræber efter. Lad os derfor som sidste-dages hellige gøre vor pligt også i denne henseende!

Endnu en gang tak for den hjælp og støtte, De har vist os i vort arbejde! Må Herren velsigne den genealogiske forening i den danske mission!

Genealogisk forenings hovedbestyrelse.
Ida P. Lübbers, præsidentinde.
Inger Pedersen, sekretær.

Fra missionsmarken

Dåbsmøde i Nyborg.

I meget smukke omgivelser blev der afholdt et dåbsmøde lørdag den 14. juli kl. 16 om morgenen i Teglværksskoven ved Nyborg.

Solen skinnede og fremhævede de vidunderlige omgivelser, hvori man befandt sig — rigtig en morgen til at foretage netop denne handling.

Mødet blev åbnet med sang og bøn, hvorefter distriktspræsident James O. Mason holdt en lille tale for dem, der skulle døbes.

Derefter blev den 10-årige Finn Vest Lykkegaard Nielsen døbt af ældste Don J. Fife, og Rigmor Lilian Olesen, Odense, døbt af ældste Gilbert Stevenson, der også gav hende håndspålæggelse. Ældste Kay R. Petersen gav Finn Vest Nielsen håndspålæggelse.

Deltagerne i dåbsmødet i Nyborg.

Mødet sluttede derefter med sang og bøn. Man kunne på de mange tilstedeværende fra Odense og Nyborg mærke, at Guds ånd virkelig var tilstede, da alle var som besjælet af een ånd.

Må Gud velsigne Kirken med fremgang. *V. V. N.*

DÅB

ODENSE:

14. juli:

Rigmor Lilian Bohman Olesen, døbt af ældste Gilbert Stevenson, håndspålæggelse af samme.

Finn Vest Lykkegaard Nielsen, døbt af ældste Don J. Fife, håndspålæggelse af ældste Kay Roberts Petersen.

28. juli:

Christian Klokker Hansen, døbt af ældste Keith T. Borup, håndspålæggelse af samme.

Margit Alice Tølbøll, døbt af ældste Svend H. P. Svendsen, håndspålæggelse af ældste Keith T. Borup.

Emilie Marie Scharling Rasmussen, døbt af ældste Svend H. P. Svendsen, håndspålæggelse af ældste Keith T. Borup.

Jørgen Vilhelm Bremer, døbt af ældste Clifford May, håndspålæggelse af ældste Don Lee Decker.

Elisabeth Angela Thomsen, døbt af ældste Clifford May, håndspålæggelse af ældste James O. Mason.

Esther Margrethe Klokker Hansen, døbt af ældste Keith T. Borup, håndspålæggelse af ældste Jerry L. Jørgensen.

1. august:

Henrik Edward Christoffersen, døbt af ældste Jerry L. Jørgensen, håndspålæggelse af ældste Keith T. Borup.

AALBORG:

28. juli:

Elna Konnerup Kristensen, døbt af ældste Vincent A. Birch, håndspålæggelse af ældste Val J. Hancock.

Alfred Jensen, døbt af ældste Dwayne E. Larsen, håndspålæggelse af ældste William E. Lund.

Vi ønsker de nye søskende hjertelig til lykke og velkommen i Kirken.

Fødselsdag:

Aalborg: Søster Kristine Thomsen, Aalborg, fylder den 2. september 70 år, og vi vil gerne hermed ønske søster Thomsen hjertelig til lykke med dagen.

Velsignelser:

Aalborg: 13. maj: Jørgen A. P. Mogensen og Anna R. M. Mogensens to sønner, Per Philman Mogensen og Bendt Philman Mogensen, velsignet af ældste Theodor Madsen.

Hjørring: 29. juli: Christian Gothard Christensen og Signe Jensen Christensens datter Hanna Christensen velsignet af faderen.

Ordinationer:

Aarhus: 29. april: Lauritz Larsen ordineret til ældste af ældste Henry J. Løjborg.

København: 16. juli: Jørgen Koch Larsen ordineret til lærer af missionspræsident Edward H. Sørensen.

Vilhelm Villy Knud Rasmussen ordineret til diakon af ældste Knud Hentzen.

Kai Børge Svend Rasmussen ordineret til diakon af ældste Christian L. Larsen.

Erik Sigurd Jensen ordineret til lærer af højpræst Carl Helgo Jensen.

Flemming Vilhelm Eliasen ordineret til lærer af præst Hans Peter Vilhelm Hansen.

Carlo Leis ordineret til diakon af ældste Herschel Pedersen.

Aage Kermit Larsen ordineret til diakon af ældste Dan R. Olsen.

Poul Jakobsen ordineret til præst af ældste Richard J. Sørensen.

Dødsfald:

København: Den 22. juli døde broder Jens Andersen, 60 år gammel. Æret være broder Andersens minde!

Emigrationer:

Odense: 21. juni: Willy Carl Max Grawe, Astrid Petrine Jørgensen Grawe og Jørn Rydeger Grawe emigrerede til Union, Oregon.

19. august: Tove Søndergaard emigrerede til San Francisco, California.

Aarhus: 12. juni: Mersa Bøttker Petersen emigrerede til Salt Lake City, Utah.

Esbjerg: 13. juni: Henry Kronborg, Jenny Vestergaard Kronborg, Allis Kronborg, Lene Kronborg, Poul Kronborg, Hanne Kronborg og Arne Kronborg emigrerede til Burley, Idaho.

Aalborg: 13. maj: Per Philman Mogensen og Bendt Philman Mogensen emigrerede til Quebec, Canada.

I januar 1951 emigrerede Anna Johanne Dietz og Eva Lillian Dietz til Salt Lake City, Utah.

1. juni: Ejvind Thorvald Therkildsen emigrerede til Magrath, Alberta, Canada.

27. juli: Henry Jensen Løjborg, Edith Valborg Olsen Løjborg, Anni Dorith Løjborg og Gunna Vivian Løjborg emigrerede til Salt Lake City, Utah.

Missionærforflyttelser:

1. august: Thydias Hansen fra Aalborg til København.
Johan M. Petersen fra København til Randers.
6. august: Francille B. Hansen fra Odense til København.
Leal Dean Nielsen fra Aalborg til Odense.
Ellen O'Brien fra København til Odense.
13. august: Don A. Sørensen fra Randers til Aarhus.
Leon McCarrey fra Horsens til Randers.
Arden Vance fra Horsens til Fredericia.
Leon B. Petersen fra Aarhus til Fredericia.
Paul W. Poppe fra Roskilde til Randers.
Gerald Webb fra Randers til Kolding.
Delbert V. Olsen fra Roskilde til Odense.
16. august: Kay L. Jensen fra Aalborg til Løgstør.
Delbert Seamons fra Løgstør til Aalborg.
Paul Jensen fra Hjørring til Aalborg.
Dean Jensen fra Hjørring til Aalborg.

Missionærankomster:

Den 16. juli ankom Rex Cameron Erickson, beskikket til at arbejde i Aalborg.

Missionærafløsninger:

Følgende missionærer er blevet hæderlig afløst fra deres arbejde i den danske mission:

18. juli: Lila H. Lindsay efter sidst at have arbejdet i Esbjerg.
6. august: Jack W. Worthen efter sidst at have arbejdet i Kolding.
Mary Jensen efter sidst at have arbejdet i Odense.
13. august: Keith T. Borup efter sidst at have arbejdet i Odense.
Gilbert M. Stevenson efter sidst at have arbejdet i Odense.
Richard L. Parker efter sidst at have arbejdet i Odense.
Joseph R. Nelson efter sidst at have arbejdet i Fredericia.
Scott L. Middaugh efter sidst at have arbejdet i Fredericia.
14. august: J. Gerald Bjarnson efter sidst at have arbejdet i Esbjerg.
16. august: Jacob C. Jensen og Leone B. Jensen efter sidst at have arbejdet i Aalborg.
Ida Christine P. Lübbers efter sidst at have arbejdet i Aalborg.